

Jenő búcsúztatása

Tisztelt gyászolók!

Azért gyűltünk ma össze, hogy végső búcsút vegyünk szeretett öcsémtől, Légmán Jenőtől.

Jenő élt-halt az irodalomért, különösen a versekért. A legkedvesebb költője József Attila volt.

Most a „Hazám” című verséből idézek egy részletet.

„Az éjjel hazafelé mentem, éreztem bársony nesz inog,/ a szellőzködő, lágy melegben
tapsikolnak a jázminok,/ nagy, álmos dzsungel volt a lelkem, s háltak az uccán, Rám csapott,/
amiből eszméltem, nyelvem származik, s táplálkozni fog,/ a közösség, amely e részeg
ölbecsaló anyatermészet férfitársaként él,/ komor munkahelyeken káromkodva,/ vagy itt
töpreng az éj nagy odva mélyén: a nemzeti nyomor./ Ezernyi fajta népbetegség, szapora
csecsemőhalál, mely hitetlen csodára vár, hogy kitessék: fel kéne szabadulni már!”

Dramai sorok! S ajnos ma is időszerűek. S mindezt Jenő átélte újra és újra, midőn kopott,
könyvekkel teli bőröndjét húzta maga után a pesti utcákon. Ő, mint az elfekvő könyvkészletek
monopol terjesztője sok pofont kapott az élettől, de – ennek ellenére – sokszor mesélt nekem
vicceket és tréfás történeteket. Ő maga is írt verseket. Engem, az öreg jogászt így állított
pellengére:

„Ellenfeleket kenterbe verve pereket nyer, s ezzel ezreket ment meg.” Apánkról pedig így
verselt: „Asztalhoz ült, s rendelt óbort/ ez nála is úri hóbot.” De érzékeny volt a társadalmi
problémákra is. Ezt tükrözi az alábbi bökvers: „Száz forint a sajtos lángos/ Dögöljön meg
Kádár János!/ Ezer lett a sajtos lángos,/ Gyere vissza Kádár János!” 2023-ban az életéről
készítettem vele interjút. Ezt a naplómban így rögzítettem:

= Mikor és hol született?

= 1956-ban, Chicagóban.

= Ez hogyan lehetséges?

= Budapest VII. kerületében születtem. A VII. került Városligethez közel eső részét

Chicagonak nevezték, mert régen sok kétes elem és bűnöző élt itt.

=Milyen volt a gyermekkorod?

= Hányatott. Hat és tizennégy éves korom között hat különböző általános iskolába jártam.

A lakhelyem is sűrűn változott. Laktam Győrben és Szolnokon apámmal, Olga nagyinál a XI. kerületben, a Bartók Béla úton, ezt követően Nusi nagyinál a XIII. kerületben, a Victor Hugo utcában, Kelenföldön, a Bánk bán utcában, az anyámmal, és a sort még hosszan lehetne folytatni.

= Milyen munkahelyeid voltak?

= A postánál kezdtem, újságkihordóként. 1978-tól néhány évig a „Művelt Nép Könyvkiadónál” voltam könyvterjesztő. A rendszerváltozás után az elfekvő könyvkészletek felkutatója és terjesztője lettem.

= Van-e háttérországod?

= 2003-ban rátaláltam Matildra, aki rengeteget segített nekem, mosott. főzött rám, a hibáimat elnézte és aki engem, az égi álmodozót, gyakran visszahúzott a realitások talajára.

= A beszélgetés végén kérem, hogy mondj egy viccet.

= Most nem viccet mesélek, hanem egy olyan esetet, mely nem rég történt velem. Hatalmas üzletet ütöttem nyélbe. Ezer darab, egy raktárban porosodó könyvet vásároltam - darabját kétszáz forintért -, s még aznap mindet el tudtam adni egy másik kereskedőnek, darabját háromszáz forintért. Ez rekord teljesítmény volt! Egy barátomnak – aki többször adott nekem kölcsönt – eldicsekedtem: „Én az elfekvő könyvkészletek terjesztése terén utolérhetetlen vagyok.”

Mire a barátom csendben megjegyezte: „Olykor a hitelezők sem érnek utol!”

Tisztelt gyászolók!

Kérem Önöket, hogy ne a szomorú Jenőre emlékezzenek, hanem arra a Jenőre, aki mindig készen állt tréfás történetek és viccek elmesélésére.

Drága Jenő! Nyugodjál békében!